

Sygnatura akt VIII C 38/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Kalsztejn

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa D. K.

przeciwko A. M.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki D. K. na rzecz pozwanego A. M. kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać od powódki D. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 838,46 zł (osiemset trzydzieści osiem złotych czterdzieści sześć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, z czego kwotę 550 zł (pięćset pięćdziesiąt złotych) z nadpłaconej części opłaty sądowej od pozwu uiszczonej przez powódkę D. K. w dniu 3 stycznia 2019 roku.

Sygn. akt VIII C 38/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 stycznia 2019 roku powódka D. K. wniosła o zasądzenie od A. M. kwoty 17.000 zł tytułem rozliczenia pobranych od powódki środków pieniężnych w stosunku do prac remontowych wykonanych przez pozwanego.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 15 grudnia 2015 roku strony zawarły umowę, na mocy której pozwany zobowiązał się do wykonania w należącym do powódki mieszkaniu prac remontowych. Prace miały być wykonane z materiałów zakupionych przez pozwanego, uzupełnianych zakupami dokonywanymi przez powódkę. W dniu 25 lutego 2016 roku pozwany przedłożył powódce ostateczną ofertę kosztorysową na kwotę 19.155,64 zł brutto. Ostatecznie uwzględniając prace dodatkowe strony ustaliły honorarium pozwanego na kwotę 25.000 zł brutto, zaś termin zakończenia prac przewidziano na dzień 31 maja 2016 roku. Powódka przekazała pozwanemu zaliczki w łącznej kwocie 32.000 zł oraz dokonała zakupów materiałów niezbędnych do wykonania prac remontowych na łączną kwotę 3.131,16 zł. Powódka wskazała, że ostateczny termin zakończenia prac był kilkukrotnie przekładany, bowiem pozwany nie miał odpowiedniej siły roboczej. W efekcie pozwany nie skończył robót, których wykonania się podjął, a te które zrealizował wykonane zostały wadliwie. Powódka w dniu 20 czerwca 2016 roku wezwała pozwanego do zakończenia prac remontowych, usunięcia wad i rozliczenia nakładów uwzględniających zakupy dokonane przez powódkę. Wobec braku reakcji pozwanego, pismem z dnia 31 sierpnia 2017 roku powódka ponownie wezwała

pozwanego do zapłaty kwoty 17.000 zł stanowiących wartość niedokończonych prac, niezbędnych napraw i poprawek oraz wartości zatrzymanych przez pozwanego ruchomości, stanowiących własność powódki.

(pozew k. 9-13)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, uznał powództwo w części co do kwoty 2.000 zł oraz wniósł o oddalenie powództwa w części co do kwoty 15.000 zł. Nadto wniósł o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu zaznaczył, że zakres prac remontowych oraz koszt ich wykonania wskazany został w kosztorysie z dnia 25 lutego 2016 roku, który powódka zaakceptowała. Pierwotny termin zakończenia robót ustalony na dzień 15 marca 2016 roku został przez strony przedłużony z powodu zleconych przez powódkę prac dodatkowych do dnia 31 maja 2016 roku. Pozwany wskazał, że do tego dnia wykonał wszystkie ustalone z powódką prace, zaś do zrobienia pozostały drobne rzeczy wykończeniowe. Po otrzymaniu w dniu 6 lipca 2016 roku pisma powódki z dnia 20 czerwca 2016 roku, pozwany skontaktował się z powódką celem ustalenia prac, do których zakończenia czuł się zobligowany. Strony nie doszły do porozumienia, a pozwany nie został przez powódkę dopuszczony do wykonania jakichkolwiek robót. Pozwany zaprzeczył by strony uzgodniły wysokość jego wynagrodzenia za wykonanie prac na kwotę 25.000 zł brutto. Wskazał, że wraz z kosztorysem z dnia 25 lutego 2016 roku, za pośrednictwem poczty elektronicznej pozwany wysłał powódce także informację dotyczącą dokonanych między stronami rozliczeń, z których to wynika, że ostatecznie przyjęta przez strony wartość robocizny prac opisanych w kosztorysie z dnia 25 lutego 2016 roku wynosiła 16.000 zł netto. Na dzień 25 lutego 2016 roku wartość wszystkich robót wykonanych przez pozwanego wynosiła 15.629 zł netto, a kwota wszystkich zaliczek przekazanych przez powódkę wynosiła 24.000 zł, z czego zaliczki na robociznę wynosiły łącznie 9.275,66 zł. Powódka na prośbę pozwanego w dniu 26 lutego 2016 roku przelała na jego konto 4.000 zł tytułem kolejnej zaliczki na robociznę, co łącznie dało kwotę 13.275,66 zł. Do zapłaty na rzecz pozwanego, po zakończeniu wszystkich prac, pozostała więc kwota 2.724,34 zł netto (3.160,23 zł brutto). Pozwany zaprzeczył by kiedykolwiek otrzymał od powódki kwotę w wysokości 4.000 zł w gotówce. Wskazał, że powódka przelała na jego konto łącznie 28.000 zł brutto (25.925,93 zł netto). Wskazał, że w celu polubownego zakończenia sporu w dniu 26 kwietnia 2018 roku pozwany zaproponował powódce kwotę 2.000 zł tytułem rekompensaty za jakość prac, która nie odpowiada jej oczekiwaniom. Nadto pozwany odstąpił od żądania zapłaty na jego rzecz nieuregulowanego wynagrodzenia w kwocie 1.200 zł. Wobec powyższego łączna kwota rekompensaty zaproponowana przez pozwanego wynosiła 3.200 zł. Wcześniej, w czerwcu 2016 roku, pozwany również wyrażał zgodę polubownego zakończenia sporu i w celu ostatecznego rozliczenia się zaproponował powódce, że z pozostałej do zapłaty na jego rzecz kwoty 2.724,34 zł netto, tj. 3.160,23 zł brutto powódka ureguluje kwotę 1.200 zł brutto a pozostałą kwotę tj. 1.960,23 zł brutto przeznaczy na poprawki prac. Powódka nie zaakceptowała żadnej ze złożonych propozycji.

Pełnomocnik pozwanego podniósł, że powódka nie wykazała przyczyn, dla których żąda kwoty 17.000 zł, czyli wyższej aniżeli faktycznie zapłaciła pozwanemu za wykonanie przez niego prace (13.275,66 zł) .

(odpowiedź na pozew – k. 58-64)

W piśmie z dnia 22 marca 2019 roku (data wpływu do Sądu) pełnomocnik pozwanego wskazał, że pozwany nie kwestionuje zakresu wykonanych prac w mieszkaniu powódki i wskazanych przez nią w pozwie. Przyznał, że niewielką część prac wykonanych przez niego wymaga poprawek ewentualnie uzupełnień, polegających na założeniu w pokoju nr (...) drzwiczek rewizyjnych w obudowie maskownicy rury odprowadzającej spaliny; usunięciu w pokoju nr (...) żółtych plam w otworze okiennym, dokończeniu przedpokoju obróbki wraz z malowaniem na ścianie nad drzwiami, obrobieniu odpływu z kanalizacji WC, wykończeniu i domalowaniu w łazience ściany za piecem C.O.; trwałym zamontowaniu w łazience gniazda elektrycznego do pieca c.o. , domalowaniu w przedpokoju fragmentu ściany przy szafie we wnęce.. W pozostałym zakresie pozwany zakwestionował twierdzenia powódki co do niewykonania bądź niewłaściwego wykonania ustalonych prac, które powódka odebrała bez zastrzeżeń dokonując zapłaty za każdy wykonany ich etap.

(pismo k. 96)

Na rozprawie w dniu 22 października 2020 roku powódka podtrzymała swoje stanowisko w sprawie, sprecyzowała, że kwota dochodzona pozwem stanowi połowę kwoty poniesionej przez nią w związku z pracami remontowymi. Pełnomocnik pozwanego cofnął uznanie powództwa co do kwoty 2.000 zł i wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu.

(protokół rozprawy z dnia 22 października 2020 roku k. 331-335)

Do końca postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie. Strony wypowiedziały się także w zakresie opinii biegłego.

(protokół rozprawy z dnia 7 stycznia 2021 roku k. 351, pismo k.185-186 k.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka D. K. zawarła z pozwanym A. M. w grudniu 2015 roku umowę kompleksowego remontu lokalu należącego do powódki. Zakres prac obejmował m.in. położenie nowych podłóg w dwóch pokojach, po uprzednim zerwaniu starej podłogi, malowanie i naprawę ubytków w ścianach, w jednym z pokoi miała być położona gładź gipsowa. Pozwany sporządził kosztorys ofertowy zgodnie z którym wartość prac oszacował na kwotę około 17.000 zł. Strony ustaliły, że pozwany będzie kupował materiały, wcześniej otrzymując od powódki zaliczki i z tych zaliczek będzie się rozliczał fakturami. Strony umówiły się, że na zakończenie prac zostanie sporządzony protokół zdawczo-odbiorczy i dokonają rozliczenia wszystkich faktur.

Prace rozpoczęły się 15 grudnia 2015 roku, w międzyczasie strony prowadziły korespondencję SMS i e-mail dotyczącą postępu prac oraz zleconych dodatkowych prac z uwagi na zmianę koncepcji zakresu remontu. Pozwany co jakiś czas informował powódkę o poniesionych wydatkach.

(zeznania powódki 00:07:40-00:35:22, zeznania pozwanego 00:36:11-01:05:22 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 22 października 2020 roku k. 331-335, wydruk wiadomości e-mail k. 44)

W dniu 25 lutego 2016 roku pozwany za pośrednictwem poczty elektronicznej przesłał powódce ostateczny kosztorys z uwzględnieniem zmian. W treści wiadomości pozwany wskazał, że uiszczone przez powódkę zaliczki wyniosły łącznie 24.000 zł, w tym zaliczka na robociznę wyniosła 9.275,66 zł. Zgodnie z ostatecznym kosztorysem robocizna wyniosła łącznie 17.736,70 zł, jednakże pozwany ustalił koszt robocizny na kwotę 16.000 zł. Nadto wskazał, że wartość wykonanych robót zgodnie z kosztorysem wynosi 15.629 zł.

Pozwany zwrócił się o przekazanie zaliczki w wysokości 4.000 zł za robociznę, co dałoby łączną kwotę zaliczek uiszczonych na robociznę w wysokości 13.275,66 zł, zaś reszta wynagrodzenia zostanie rozliczona wraz z zakończeniem prac remontowych.

(wydruk wiadomości e-mail k.18, kosztorys k. 19-21)

Powódka przekazała pozwanemu tytułem zaliczek na zakup materiałów i robocizny łączną kwotę 28.000 zł. Powódka nie różnicowała uiszczonych przez siebie zaliczek na przeznaczone na koszty robocizny czy materiałów.

(potwierdzenie transakcji k. 22-42, zeznania powódki 00:07:40-00:35:22, zeznania pozwanego 00:36:11-01:05:22 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 22 października 2020 roku k. 331-335).

Powódka zgłosiła pozwanemu zastrzeżenia co do jakości wykonanych robót. W dniu 20 maja 2016 roku remont został zakończony, wszystkie zlecone pozwanemu prace zostały zakończone, jednakże z uwagi na ich jakość wymagały wykonania poprawek.

(wydruk korespondencji SMS k. 46, zeznania powódki 00:07:40-00:35:22, zeznania pozwanego 00:36:11-01:05:22 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 22 października 2020 roku k. 331-335)

Pozwany w dniu 9 czerwca 2016 roku zaproponował pozwanej w ramach rekompensaty za niską jakość wykonanych prac obniżenie wynagrodzenia o kwotę, która pozostała do rozliczenia. Wyraził również gotowość do poprawy nienależycie wykonanych prac.

(wydruk wiadomości e-mail k. 45)

Pismem z dnia 20 czerwca 2016 roku powódka wezwała pozwanego do zakończenia remontu tj. wykonania poprawek., oraz wydania stanowiących jej własność ruchomości, przedstawienia wszystkich faktur zakupowych i wystawienia faktury wraz z rękojmią za wykonaną usługę w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

(pismo k. 47)

Pismem z dnia 31 sierpnia 2017 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 17.000 zł tytułem niewykonania zleconych prac we wskazanym przez pozwanego terminie do dnia 15 czerwca 2016 roku, w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma.

(pismo k. 48-49)

Strony w dniu 26 kwietnia 2018 roku spotkały się celem poczynienia ustaleń w zakresie żądań powódki. W następstwie spotkania pozwany dążąc do polubownego zakończenia sporu zaproponował powódce kwotę 2.000 zł tytułem rekompensaty za jakość wykonanych prac i zrezygnować z niewypłaconego na jego rzecz wynagrodzenia w wysokości 1.200 zł. Powódka nie wyraziła zgody na propozycję pozwanego.

(oświadczenie k.87, wydruk korespondencji e-mail k. 89, zeznania pozwanego 00:36:11-01:05:22 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 22 października 2020 roku k. 331-335)

W dniu 13 grudnia 2017 roku powódka wniosła do tutejszego Sądu wniosek o zawezwanie pozwanego do próby ugodowej, jednakże w toku postępowania do zawarcia ugody nie doszło.

(wniosek k. 50-52, protokół posiedzenia k.53)

Wartość prac zleconych przez powódkę wynosi łącznie 36.810,64 zł brutto. W oparciu o zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy nie można określić przebiegu procesu budowlanego, w tym wszystkich wykonanych prac.

Wartość prac wykonanych przez pozwanego ustalona metodą szczegółową KNR z zastosowaniem cennika IV kw. 2015 dla robocizny dla zakresu wskazanego w kosztorysie z dnia 25 lutego 2016 roku wynosi 19.155,64 zł brutto, zaś wartość kosztów materiałów wynosi 17.655 zł

Wykonane prace budowlane zostały wykonane niestaranie, a jakość przedmiotowych robót budowlanych jest niska. Przedmiot umowy został wykonany przez pozwanego bez zapewnienia należytej staranności oraz technologii procesu budowlanego

Kwoty za poszczególne prace wskazane w kosztorysie z dnia 25 lutego 2016 roku są kosztami tylko i wyłącznie robocizny i nie zawierają kosztów materiałów budowlanych.

Analiza dokumentacji zwartej w aktach nie pozwala na ustalenie wartości prac zleconych (tylko robocizna) uwzględniających prace dodatkowe.

(opinia biegłego z k. 116-178, opinia uzupełniająca k. 306-312)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zeznań stron, uznając je za wiarygodne, a także na podstawie dowodu z przesłuchania stron oraz opinii biegłego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Podkreślić należy, iż w niniejszym postępowaniu powódka domagała się zapłaty kwoty 17.000 zł z tytułu rozliczenia za wykonane przez pozwanego prace remontowe i uiszczone zaliczki, precyzując w toku postępowania, że kwota ta stanowi połowę łącznych kosztów jakie powódka poniosła w związku z przeprowadzonym remontem.

Na gruncie niniejszej sprawy bezsporne było, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy o dzieło. W związku z powyższym podstawę prawną powództwa stanowił przepis art. 627 k.c., zgodnie z którym przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Bezspornym była również kwestia ostatecznego wskazania między stronami wynagrodzenia za robociznę na kwotę 16.000 zł. Bezspornym była również kwestia niskiej jakości wykonania przedmiotu umowy.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego stwierdzić należy, iż nie ma żadnych podstaw, by na rzecz powódki zasądzić kwotę wskazaną przez nią w pozwie, bowiem powódka w żaden sposób nie wykazała z czego wynika żądana przez nią kwota. Stosownie do przepisu art. 6 k.p.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a zatem w tym przypadku na powódce. W myśl art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę. Art. 232 k.p.c. dotyczy ciężaru dowodu w znaczeniu formalnym, tj. kto powinien przedstawiać dowody, a art. 6 k.c. – ciężaru dowodzenia w znaczeniu materialnym, tj. kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 roku, sygn. akt V CSK 129/05, LEX nr 200947). Oznacza to, że Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powódka, jako strona inicjująca proces, jest obowiązana do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułowała swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. Podkreślić przy tym należy, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., sygn. akt I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44, LEX nr 80854), zaś dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem Sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez stronę nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przedłożonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Sąd w niniejszej sprawie dopuścił dowód z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wartości robocizny prac zleconych przez powódkę i wykonanych przez pozwanego. Biegły ostatecznie przyjął, że wartość prac zleconych przez powódkę wynosi łącznie 36.810,64 zł brutto i obejmuje kwotę 19.155,64 zł brutto tytułem robocizny dla zakresu wskazanego w kosztorysie z dnia 25 lutego 2016 roku oraz kwotę 17.655 zł tytułem wartości kosztów materiałów. Biegły podkreślił również, że w oparciu o zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy nie można określić przebiegu procesu budowlanego, w tym wszystkich wykonanych prac. Zaznaczył przy tym, że jakość przedmiotowych

robót budowlanych jest niska, prace zostały wykonane niestarannie, bez zapewnienia należytej staranności oraz technologii procesu budowlanego. W ocenie Sądu jedynie przesądzenie przez biegłego, że wartość robocizny prac wskazanych w kosztorysie z dnia 25 lutego 2016 roku i wykonanych przez pozwanego wynosiła 19.155,64 zł brutto skutkuje uznaniem, że powództwo należałoby oddalić bowiem jak wynika z analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, pozwana na poczet robocizny przekazała pozwanemu łączną kwotę 13.275,66 zł, a więc niższą od uzgodnionej ostatecznie przez strony (16.000 zł). Jednocześnie powódka w toku postępowania sama przyznała, że praktycznie wszystkie prace zlecone pozwanemu zostały wykonane, jednakże wymagały poprawek. Powódka sama przyznała, że nie jest w stanie określić wartości prac poprawkowych, zaś żądana pozwem kwota stanowi wartość połowy kosztów wydatkowanych przez nią na remont przedmiotowego lokalu. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powódkę już w pozwie. Powódka powinna była w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10.07.2003 r., I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24.03.1999 r., I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389). Na gruncie przedmiotowej sprawy uznać należy, że konieczność wykazania, iż pozwany winien zapłacić powódce kwotę 17.000 zł, istniała niewątpliwie już na etapie wniesienia pozwu, skoro twierdzenie to stanowiło podstawę roszczenia dochodzonego niniejszym powództwem.

Mając powyższe na uwadze bez wątpienia w toku niniejszego postępowania powódka nie sprostała temu obowiązkowi, wynikającemu z art. 6 k.c. Na podstawie zebranych dokumentów, opinii biegłego oraz zeznań stron nie można w żaden sposób stwierdzić, że strony umawiały się na wyższe wynagrodzenie, które zostało pozwanemu wypłacone w formie zaliczek, co w obliczu niewywiązania się z umowy i nie wykonaniem wszystkich zleconych prac skutkowałoby obowiązkiem zwrotu nadwyżki na rzecz powódki. Jeszcze raz podkreślić należy, że na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił, że wynagrodzenie za robocizną zleconych prac strony ustaliły na kwotę 16.000 zł, zaś wartość wykonanych przez pozwanego prac z uwzględnieniem ich niskiej jakości biegły oszacował na kwotę 19.155 zł brutto. Czyli znacznie wyższą, niż pozwany otrzymał od powódki z tego tytułu. Powódka nie wykazała również wartości szkody jaką poniosła w związku z wykonaniem przez pozwanego prac z niezachowaniem należytej staranności, nie wykazała wartości prac poprawkowych, innymi słowy nie wykazała z czego wynika dochodzona przez nią w niniejszym postępowaniu kwota.

Mając na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności, Sąd powództwo oddalił.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 k.p.c. w oparciu o zasadę odpowiedzialności na wynik sprawy. Pozwany został uznany za stronę wygrywającą w całości. Powinien więc on otrzymać zwrot poniesionych przez niego kosztów postępowania. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego złożyło się: 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego powoda w stawce minimalnej (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. 2015, poz. 1804 ze zm.) oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W zakresie obowiązku zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych w zakresie pokrytych ze środków Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydatków związanych z opiniami biegłego, Sąd postanowił na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) i nakazał pobrać od powódki kwotę 838,46 zł z tego tytułu, z czego kwotę 550 zł z nadpłaconej części opłaty od pozwu uiszczonej przez powódkę w dniu 3 stycznia 2019 roku.